

Un grapat de xamoses noies, penjades a la paret, us estan mirant, jove incaut, que festejeu darrera la porta de l'escala de càn Tort el fotògraf, per nò ser vist.

Aneu amb compte, que els retrats també parlen, sobretot si son del gènere femení que és un gènere que ni retratat calla.

Elles ens han dit moltes coses de la seva contemplació; però per nosaltres no quedeu pas i aneu fent sense compliments ni temença, que per la nosta part ningú en sabrà ni piu de les seves confidències.

Muts i a la gàbia. Que en anglés vol dir «chitón».

Salud, graciosa i bonica Salud, que tens un oncle que et diu «Salutinas» i s'està a la Placeta, no ho diguis més que nosaltressomuns «criticons».

L'AGAPITU no critica, ell solament comenta, i ho fa sense intent de molestar, però si d'intrigar una mica a les nenes que com tu, ignoren que tenim agents secrets i afiliats per tot, que ens enteren de tot i ho saben tot com la Revista Pathé.

—«Ai, si m'hi posessin a mi!»—vares dir tu amb gentil amenaça.

Doncs ja hi ets.

I are no ens en guardis rancúnia, perquè mira, t'ho direm a cau d'orella: «A L'AGAPITU, només hi posen les noies que saben, com tu, ser simpàtiques de totes veres».

*Si la dona té parents
Amaneix escuradents.*

LLOYD GEORGE.

Aquella noia de la Plaça que ven gènere d'Escocia i passeja amb un del art del embrague, ja no's deu recordar que n'hi ha un altre en el món, que també pensa en ella i que sospira tot fent aquells utensilis domèstics dels quals en té la especialitat.

Quan els castellans troben algú que els hi dona la llauna li diuen; «todo esto es coba». Per això nosaltres no volem dir res més perquè si segufem donant la llauna a l'encisant moreneta, sortiria també allò de «es coba», i nosaltres no volem tormentar més el cor del jove, actual acompanyant,

Sabem positivament, que un taller de modistes dels importants de Figueres, té organitzada per dintre pocs dies una excursió a la qual hi pendran part la «senyora mestressa», les alumnes i le antigues alumnes del mateix.

Per la reserva amb que ho porten, no hem pogut arribar a l'averiguació del punt d'anada. Però

si sigui allà on sigui, L'AGAPITU hi serà i en donarà bona ressenya.

LA MUSA AUSTERA

L'ENVEJADA

Pel carrer, dematí, passava l'altre dia la modisteta Amalia anant s'en al trevall, roja com un cascall

i'l cor plè d'alegria.

Sota la Rambla un minyonet jove i guapet

li havia fet la barretada...

—«Ai, qu'ès guapo! Aquet m'agrada!

Es posava, i boca badada

ja veia el seu casament fet.

En el taller, jamai callava.

—«Haguessiu vist com m'esguardava!

«Com m'ha mirat de fit a fit!

«Aquet noi de fe'l pès m'acaba...

«Crec que serà un bon partit...

«Quin ull viu! i quina mirada...!

La seva amiga, una endolada,

vegent-la aixís tant ennaigada

li responia: «Tingues pit

«l'amiga, ja'l veurem anit!»

A la nit no'l van pas veure...

i no obstant, com ho podeu creure,

no per falta d'haver buscat

per tots els recons de la vila,

per els entorns del Mercat

a la Rambla, a la Plaça del Blat

i fins cap al rec de la Sila...!

—«Veus, noia, no has envistat»

li deia l'altre... i ella reia...

i tot guinyant, poc a poc, li feia:

—«Vès, si li hagués dit, ja m'hagués esperat!»

De bon matí, a l'endemà,

mirall davant i pinta en mà,

amb traça i gust ja s'en clenxina;

s'escarpeix, s'unta, s'enfarina,

i a falta d'oli «brillantina»

s'empega el cap d'oli romà!

Com el diumengeç s'es mudada

i pels carrers fa un goig d'aubada.

Du 'l cor content en la mirada...

Tot caminant, troba l'amiga

—«Ai, se li posa, ai prò, que'm triga

«de parlar-li. El trobarèm

«per baix la Rambla. Vina, anem...

«quan passarà l'aturarem»

Vetaloquí al cap d'un instant

que passa amb una altra xicota

i del braç la va acompanyant.

—«Com!... que vol dir!... el descarat!»

crida la noia «m'ha enganyat!»

«i quina formalitat!»

—«Ara, ara... aqueixa es bona...!

«es aquet qu'havies triat?»

li respon l'altra, «es un casat!

«no veus qu'és la seva dona?»